

ת"פ 31247/01/14 - מדינת ישראל נגד פארס צלאח

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 31247-01-14 מדינת ישראל נ' צלאח(עציר)
בפני כב' השופט חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פארס צלאח (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אמיר נבון

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פריצה לעסק וגניבה, היזק לרכוש במזיד, גניבה, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ופריצה לרכב - עבירות על סעיפים 407 (ב), 452, 384, 413 ב', 338(א)(1), 275 ו- 413 ו' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן עבירות של נהיגת רכב ללא רישיון- עבירה על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 ונהיגה ללא פוליסת ביטוח - עבירה על סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. כמו כן מיוחסת לנאשם כניסה לישראל שלא כחוק- עבירה על סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

כתב האישום מורכב משני אישומים, אך למעשה מדובר ברצף אחד של מעשים. על פי עובדות האישום הראשון, התפרץ הנאשם, בלילה שבין 8.1.14 ל- 9.1.14, למחסן ביישוב תנובות (להלן: "המחסן") המשמש את חברת "תאימרקט 2008" (להלן: "החברה") לאחסון סחורה, בכך שנכנס למחסן על ידי פירוק ברגים המחברים איסכורית והרמתה. לאחר מכן, העמיס על משאית מ.ר. 63-824-68 (להלן: "המשאית"), שבבעלות החברה ואשר חנתה בתוך המחסן, סחורה רבה שהייתה במקום. בשלב זה נטל את מפתחות המשאית מארונית במחסן, ואגב פתיחת שער המחסן, גרם לו נזק בכך שהוציא את השער מהמסילה באמצעות מוט מאוורר וגרם לו להתעקם.

על פי עובדות האישום השני, בהמשך ישיר לאמור לעיל, התפרץ הנאשם למשאית בכך שנכנס לתוכה והניע אותה באמצעות המפתחות שנטל מהארונית. הנאשם גנב את המשאית ויצא מהמחסן, כשהוא נוהג בה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, פנה לכביש 6 לכיוון דרום ובהמשך פנה לכיוון מודיעין. בעקבות הודעה שנמסרה למשטרה מחברת איתוראן, בדבר מסלול נסיעתה של המשאית, זוהתה המשאית על ידי השוטרים אופיר ציון ואלי חג'ל בסמוך לצומת גימזו.

השוטרים סימנו לנאשם לעצור בצד, תוך שהם מפעילים אורות כחולים מהבהבים וצופרים לעברו, אך בתגובה רק הגביר הנאשם את מהירות נסיעתו, סטה לנתיב בו נסעה הניידת והמשיך בנהיגתו הפרועה באופן שגרם לרכבים אחרים לסטות מנתיב נסיעתם. או אז פנה הנאשם למושב מבוא מודיעים, שם נהג באופן פרוע בכבישי המושב וגרם לניידת המשטרה לסטות לדרכי עפר. לבסוף ירד הנאשם מהמשאית והמשיך במנוסה רגלית, בעוד המשאית נתקעה בקיר קרוואן המשמש למגורים. לאחר מרדף, במהלכו השליך הנאשם כפפות שהחזיק בידו, אותר הנאשם מסתתר בתוך עשביה גבוהה ונעצר. את מעשיו אלה ביצע הנאשם כשהוא שוהה בתחומי מדינת ישראל ללא אישורי כניסה או שהייה כדין.

בתגובתו לכתב האישום, כמפורט בפרוטוקול מיום 27.5.14, הודה הנאשם כי שהה באופן בלתי חוקי בשטחי מדינת ישראל ובכך שנתפס שוכב בשיחים, אך כפר ביתר האישומים שיוחסו לו. הנאשם טען כי לא היה במחסן וכי אינו קשור כלל למשאית, ומעולם לא נהג בה. בפועל, בכל הודעותיו במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם כי נהג במשאית וכי נמלט מהשוטרים עד שנעצר בתוך השיחים, אך טען כי לא היה מודע לכך שמדובר במשאית גנובה, ולא היה שותף למעשה ההתפרצות במהלכו נגנבה.

לנוכח כפירתו של הנאשם הובאו בפני מכלול הראיות שנאספו על ידי המשטרה. במהלך שמיעת המשפט התייצבו למתן עדות בעלי החברה וכן חלק ניכר מהשוטרים שנטלו חלק בטיפול בפרשה. עיון מחודש בפרוטוקול מגלה כי עדי התביעה נחקרו בחקירה על ידי הסנגור המלומד בנושאים שונים ומגוונים, אך בסופו של יום לא הוטל ספק כלשהו במהימנותם, לא נעשה ניסיון כלשהו לסתור את האמור בעדותם, ולאחר שהדו"חות שערכו שוטרים נוספים אף הוגשו בהסכמה, ניתן לומר כי התשתית הראייתית המבוססת על דברי עדי התביעה אינה שנויה למעשה במחלוקת.

בפי ההגנה, כפי שאף עולה מסיכומיה, טענה אחת ויחידה לפיה יש לתת אמון בגרסה שמסר הנאשם בעדותו בבית המשפט, ולפיה קיבל את המשאית לידיה לאחר הגניבה, ללא כל ידיעה על האופן בו נגנבה ועל הרכוש הגנוב שהיא מכילה, ונהג בה, תמורת תשלום שהובטח לו, כך שגם אם יש לייחס לו ידיעה על כך שהמשאית הייתה גנובה, אין להרשיעו בגניבת המשאית או בהתפרצות למחסן ובעבירות שנלוו לה. אקדים ואומר כי לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות והטענות שהובאו בפני, אין לי אלא לדחות עתירה זו של ההגנה, ומאחר ששוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נטל חלק במכלול המעשים המפורטים בכתב האישום, החלטתי להרשיעו בכל העבירות שיוחסו לו. להלן יובאו נימוקי, ובפתחן תיאור ראיות התביעה, אשר כאמור אינן שנויות למעשה במחלוקת.

ראיות התביעה:

כאמור בעובדות כתב האישום נוהל המרדף הרכוב אחר המשאית הגנובה בה נהג הנאשם מאזור צומת גימזו ועד למקום בו נטש הנאשם את המשאית במבוא מודיעין, על ידי השוטרים אופיר ציון ואלי חג'ג'. ציון התייצב למתן עדות בבית המשפט, ובמהלכה אף הוגש דו"ח הפעולה ת/1 שערך. בהמשך, הוגש בהסכמה דו"ח הפעולה ת/20 שערך חג'ג'. מדברי השוטרים הללו עולה כי בסמוך לשעה 6:40 קיבלו באמצעות מוקד המשטרה דיווח מאיתוראן לגבי מיקומה של המשאית הגנובה על כביש 6 באזור מחלף בן שמן, ועל יציאתה לכביש 444 ומשם לכביש 443 לכיוון מודיעין. באזור צומת גימזו זיהו בוודאות את המשאית, על פי מספרה, ומייד נצמדו אליה והורו באמצעים שונים לנהג לעצור. בתגובה, הגביר הנהג את מהירות נסיעתו, סטה לכיוון נתיב נסיעת הניידת וסיכן אותה. בהמשך, נהג בפראות, תוך סטייה מנתיב

לנתיב, נסיעה בשוליים וביצוע עקיפות מימין, באופן שסיכן כלי רכב שונים וגרם להם לסטות מהכביש.

לאחר שביצע פנייה חדה לתוך מבוא מודיעין, המשיך לנהוג בפראות וגרם לניידת פעם נוספת לסטות מהכביש לדרך עפר על מנת למנוע מכלי הרכב לפגוע זה בזה. בשלב מסוים פתח נהג המשאית את הדלת, קפץ החוצה כשהמשאית בתנועה ונמלט רגלית, בעוד המשאית פוגעת בקראוון המשמש למגורים. השוטרים החלו במרדף רגלי אחר הנאשם, שבמהלכו השליך הנאשם כפפות שהיו בידו. שני השוטרים איבדו קשר עין עם הנאשם אך כעבור רבע שעה לערך, אותר הנאשם על ידי השוטר יניב שמש, כשהוא מתחבא בתוך עשבייה גבוהה, כמפורט בדו"ח הפעולה ת/21 שערך יניב שמש ואשר הוגש בהסכמה.

בסמוך למקום מחבואו של הנאשם איתר השוטר אופיר ציון נרתיק שחור קטן ועליו כיתוב בצבע לבן. הנרתיק, אשר הכיל פלייר מתקפל דמוי לדרמן של חברת XIANLUN, נתפס על ידו, הוגש לתיק בית המשפט וסומן ת/3. בנוסף, הבחינו השוטרים במהלך המרדף הרכוב שנהג המשאית לבש מעיל בצבע שחור. מעיל זה נותר על גופו של הנאשם גם בעת מעצרו, ונתפס בהמשך בתחנת המשטרה על ידי השוטר ג'מיל אבו חיה, כמתואר במזכר שערך ת/4. על פי המזכר מדובר במעיל חדש ואליו תווית של חברת B&B. גם המעיל הנ"ל הוגש כמוצג וסומן ת/5.

בסמוך לאחר מעצרו של הנאשם שוחח עמו רפ"ק צחי צורי, קצין תורן בתחנת משטרת מודיעין, אשר הגיע לזירת האירוע. השיחה ביניהם תועדה בתיעוד קולי ע"י רפ"ק צורי, באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו. במהלך אותה שיחה, אישר הנאשם כי נהג במשאית וטען כי עשה כן לבקשתו של אדם אשר הציע לשלם לו ₪ 1,000 תמורת העברת המשאית למחסום מודיעין. אותו אדם אינו מוכר לו והוא נפגש עמו דרך מקרה על כביש 6. לטענתו, לא חשד בכך שהרכב גנוב, וניסיונותיו להימלט מהשוטרים נבעו מכך שהוא אינו מחזיק רישיון שהייה או רישיון נהיגה תקפים. במהלך השיחה אשר התנהלה בעברית שוטפת, כפי שניתן ללמוד מההקלטה ת/8 המתעדת אותה, טען הנאשם כי היו אמנם כפפות במשאית, אך לא על ידיו שלו. ראו גם תמליל ההקלטה ת/16 וכן עדותו של רפ"ק צורי והמזכר ת/7 שערך, אשר מתעדים נסיבות ההקלטה. עוד ניתן ללמוד מחלקה השני של ההקלטה ת/8, אשר כוללת גם תיעוד חזותי ולא רק קולי, כי המשאית שנטש הנאשם אכן פגעה בקרוואן המשמש למגורים, ואף גרמה לו לנזק.

באשר להתפרצות למחסן ולנסיבות גניבת המשאית, נשמעו עדויותיהם של בעלי החברה, משה ועדי בן יוסף. לדבריהם, מדובר בעסק משפחתי העוסק ביבוא של מוצרים מסין ומתאילנד ושיווקם בארץ, בעיקר לעובדים זרים. מחסן החברה ממוקם במושב תנובות, וממנו יוצאת המשאית בכל יום ומספקת סחורה ללקוחות ברחבי הארץ. על פי עדותו של עדי, סיים הוא את עבודתו בשעות אחה"צ של יום 8.1.14, החזיר את המשאית למחסן, הפעיל את האזעקה, נעל את המחסן כשהמשאית בתוכו ועזב את המקום. למחרת בבוקר, בסמוך לשעה 6:15, הגיע למקום וכשניסה לפתוח את מנעול המחסן גילה שהדלת עקומה וכשהציף פנימה ראה שהמשאית איננה. מייד התקשר לאיתוראן ודיווח על כך, ובהמשך לכך החל המרדף המשטרתי, אשר תואר לעיל.

בכל הנוגע להיקף הרכוש שנגנב, הבהיר משה בן יוסף, אביו של עדי, כי לעסק נגרם נזק רב. הדלת הוצאה מצירה ועוקמה, האסכורית נחתכה ונפתחה ומתוך המחסן נגנבה סחורה רבה. לאחר השוואה לספירת המלאי שנערכה זמן קצר קודם לכן ובחינת הסחורה שנותרה במשאית והוחזרה להם, הוערך הנזק לצורכי הביטוח בסכום של ₪ 150,000

לערך, ולמעשה הנזק היה אף גבוה יותר שכן רק בדיעבד הרגישו בחסרונם של פריטים נוספים כגון כלי עבודה שונים שנלקחו אף הם במהלך הגניבה. משה ועדי כאחד הבהירו כי להערכתם בוצעו מעשי ההתפרצות והגניבה על ידי חבורה שמנתה מספר אנשים וכי הציוד שנגנב הועמס על משאית נוספת, זולת המשאית בה עסקינן. הערכה זו נובעת מפרק הזמן הרב שהיה דרוש למבצעי המעשים לעבור על כל הסחורה שבמחסן הענק, לבחור מתוכה את הפריטים המתאימים ולהעמיסם על גבי המשאיות, וכן מכך שבמשאית שבבעלותם לא היה די מקום על מנת להעמיס את כל הסחורה שנגנבה מהמחסן באותו לילה. מבלי לקבוע מסמרות, שכן הדבר אינו דרוש במסגרת הנוכחית, טיעוניהם אלה משכנעים וככל הנראה אכן בוצעו המעשים בצוותא על ידי מספר אנשים שחברו לצורך זה, אך הנאשם לבדו הוא שנפס ועומד כיום לדין.

במהלך עדותם בבית המשפט הוצגו בפני בעלי החברה המוצגים ת/3 ו-ת/5 וזוהו על ידם כמוצרים שיובאו ושווקו על ידי החברה, וככל הנראה נגנבו במהלך ההתפרצות למחסן. למעשה זיהה משה את המוצגים הללו ככאלה השייכים לחברה, עוד בתחנת המשטרה, כמפורט בהודעתו נ/2 ובמזכר ת/17 שערך החוקר עבד קשקוש. מכל מקום הבהירו השניים בעדויותיהם כי הזיהוי הנו וודאי שכן על גבי הנרתיק השחור ת/3 שבו נתפס הפלייר המתקפל מודבקת תווית ועליה שם החברה ואף שגיאת כתיב ייחודית ומשעשעת, אשר מעידה על כך שאכן מדובר ברכוש החברה. כמו כן זיהה עדי את הפלייר עצמו, ככזה המיובא על ידי החברה ומשווק על ידה מזה כשנה. באשר למעיל ת/5, הרי שראשי התיבות B&B שעל התווית נועדו לסמל יבוא משותף של בן-יוסף, ושותפו ברגיג, אשר יבאו במשותף קונטיינר שלם של מעילים מסוג זה, והחלו לשווק אותם לאחרונה.

עוד מסרו בעלי החברה כי במחסן ממוקמות מצלמות אבטחה, המופעלות על ידי חיישן תנועה, אך בשל ניתוק החשמל וכבל הטלפון לא ניתן היה לראות דבר באמצעות המצלמות (ראו דברי משה בן יוסף ב-נ/3 שורות 11-14). אף על פי כן צפה החוקר קשקוש בתיעוד מצלמות האבטחה, ביחד עם עדי בן יוסף, כמפורט בדו"ח הצפייה ת/14, אך לא הצליח להבחין בדבר זולת הבזקי אור שנראו בתוך המחסן בשעות 22:17 - 23:28 בליל האירוע. ראיה נוספת, בעלת חשיבות רבה יותר, נעוצה בדסקית הטכוגרף, אותה הוציא עדי בן יוסף מהמשאית, ואותה מסר לקצין המשטרה רימון ווהבי, כמפורט בדו"ח ת/18. דסקית זו מתעדת, לצד נסיעותיו של עדי במשאית יום קודם לכן, גם את הנסיעה שביצעה המשאית בשעות הבוקר המוקדמות לאחר גניבתה מהמחסן.

מעיון בטכוגרף ת/6 ניתן ללמוד אף בעין בלתי מזוינת כי החל מהשעה 5:45 לערך החלה המשאית בנסיעה רצופה למשך כשעה. תחילה, עד לשעה 6:07 לערך, מדובר היה בנסיעה איטית, במהירות שלא עלתה על 40 קמ"ש, ואשר במהלכה אף נעצרה המשאית מספר פעמים לפרקי זמן קצרים, באופן התואם עצירה ברמזור או לקראת פנייה בצומת. לאחר מכן, מתועדת נסיעה שוטפת במהירות גבוהה, העולה לעיתים על 100 קמ"ש, באופן שתואם לנסיעה על כביש 6 ולהמשך הנהיגה באופן המתואר בדו"חות הפעולה של השוטרים. לבסוף, ראוי להזכיר כי במשאית, לאחר תפיסתה, אותרו קופסת סיגריות, מצית ומטען לטלפון, אשר אין חולק כי הם שייכים לנאשם (ראו עמ' 39 ש' 8-9 לפרוטוקול).

גרסת הנאשם:

במסגרת חקירת המשטרה, נגבו מהנאשם 4 הודעות על ידי החוקר עבד קשקוש. הודעות אלה הוגשו לעיוני וסומנו, על

פי סדרכן הכרונולוגי, ת/10 - ת/13, ובמסגרתן מסר הנאשם גרסה דומה למדי לגרסה הראשונית שהשמיע באוזני רפ"ק צורי כמפורט לעיל. לדבריו, נהג אמנם במשאית, אך לא ידע שהיא גנובה ולא נטל כל חלק בהתפרצות. על פי הגרסה המפורטת שמסר בהודעות ת/10 ו-ת/11 הרי שמזה זמן הוא מועסק בעפולה על ידי אדם בשם אבו מוסטפא, בניקיון כבישים. בבוקר האירוע, סיים את עבודתו בעפולה בשעה 6:00 ונסע במונית בכביש 6, כאשר בשלב מסוים ביקש מנהג המונית לעצור על מנת שיוכל להטיל את מימיו בצידי הדרך.

כשנעצר, נעצרה מאחוריו במשאית והנהג שהיה בא פנה אליו והציע לו לנהוג במשאית למחסום מודיעין תמורת 1,000 ₪, אשר ימסרו לו על ידי אחיו של אותו אדם כשיגיע למחסום. הנאשם שאל את בן שיחו האם המשאית גנובה, אך השתכנע לנהוג בה לאחר שראה שהמפתח נמצא בסוויץ', וכששוטרים הורו לו לעצור ניסה להימלט משום שאין לו רישיון נהיגה. כשנשאל לגבי הלדרמן ת/3, שנתפס לידו, טען כי אינו שלו וכי אינו יודע מה מקורו (ראו ת/10 ש' 28-30, ת/11 ש' 78-79). באשר למעיל ת/5 טען כי אין מדובר במעיל גנוב וכי קיבל אותו מבחור בשם חסן או בלוט שעבד איתו בניקיון כבישים בעפולה (ת/11 ש' 99-106, 129-130). גם בהודעה הבאה, ת/12, המשיך להרחיק עצמו מהלדרמן ומהמעיל, כמפורט בשורות 12-17. בהודעה האחרונה, ת/13, עומת הנאשם בין היתר עם ממצאי הטכוגרף, אך סירב להתייחס עניינית לשאלות שהוטחו בו.

בעדותו בבית המשפט עמד הנאשם על כך שקיבל את המשאית מידי אדם שלא היה מוכר לו קודם לכן, בתמורה לתשלום שהובטח לו עבור העברתה למחסום, אך יתר הפרטים שסיפק לגבי נסיבות האירועים היו שונים באופן ניכר מאלו שמסר בהודעותיו במשטרה. הפעם סיפר כי למעשה כלל לא עבד באזור עפולה, בניקיון כבישים או בכלל, אלא אך חיפש שם במשך 4 ימים מקום עבודה, ללא הצלחה. בשלב מסוים קיבל מספר טלפון של מעסיק פוטנציאלי, וקבע עימו פגישה ליד הכיכר בכפר באקה אל גרביה בשעה 4:30 לפנות בוקר. בהתאם לכך, נסע הנאשם במהלך הלילה במונית לבאקה, ובעת ששהה לידי הכיכר והמתין לאותו מעביד, פנה אליו אדם כלשהו והציע לו לנהוג במשאית לירושלים, שם יזכה לתשלום מידי אחיו. הנאשם התפתה והסכים, וכשהגיעה המשאית כעבור חצי שעה לערך, נמסר לו המפתח והוא נהג בה עד שנעצר על ידי השוטרים.

כשהתבקש להסביר מדוע בהודעותיו במשטרה מסר סיפור שונה לחלוטין טען כי החוקר צעק עליו והניף את ידיו לעברו. כמו כן טען כי סיפר את הדברים בדיוק באותו אופן, ואינו יודע מדוע נרשמו על החוקר בצורה אחרת. עוד טען כי היה מוכן למסור לחוקר את מספר הטלפון של המעביד, אך החוקר לא נתן לו הזדמנות לעשות כן ואף רצה להכות בו באמצעות מכשיר הטלפון. משהוטחה בו העובדה כי במסגרת החקירה ת/12 ניתנה לו הזדמנות לעיין בטלפון ולמסור את המספר, אך הוא טען שהמספר אינו מופיע, השיב כי המכשיר שהוצג לו כלל לא היה טעון. למותר לציין כי החוקר עבד קשקוש, אשר העיד בבית המשפט, ונחקר על ידי ב"כ הנאשם, לא נשאל ולו שאלה אחת בנושאים אלה ואף אחת מטענותיו הקשות הנ"ל של הנאשם לא הוטחה בו. באופן דומה, לא הוטחה בחוקר טענה נוספת של הנאשם, ולפיה ביקש להיחקר בערבית ולא בעברית, ומה גם שניתן היה להתרשם באופן ישיר מהתנהלות הנאשם גם במהלך העדות וגם בהקלטה ת/8, כי הוא שולט היטב בשפה העברית.

כאשר נחקר לגבי מקורו של המעיל ת/5 השיב הפעם כי קיבל אותו מהאדם שמסר לו את המשאית, משום שהיה לו קר. הפלייר ת/3 היה בתוך המעיל, וכך התגלגל לידי. כשנשאל מדוע סיפר אם כך בהודעותיו במשטרה כי מקורו של הפלייר

אינו ידוע לו וכי קיבל את המעיל מחברו חסן בלוט, טען שחשש מהשוטר וכי בחקירתו הראשונה מסר אותם פרטים ממש, אך החוקר רשם דברים שונים ממה שאמר. עוד טען, על אף ממצאי הטכוגרף, כי נהג במהירות של 50-70 קמ"ש ולא מעבר לכך.

דין והכרעה:

כפי שניתן להבין מהנתונים שהובאו עד כה, הודה הנאשם למעשה בעדותו ובאמרותיו בעבירות של שהיה שלא כדין ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. כמו כן, אישר הנאשם כי ניסה להימלט מהשוטרים, ובכך הודה בעבירה של הפרעה לשוטר, ובמידה רבה גם בעבירה של נהיגה פוחזת ברכב, אשר ממילא מעוגנת היטב בעדותו האמינה של השוטר אופיר ציון ובדו"חות הפעולה שלו ושל שותפו, אשר הוגשו בהסכמה ולא נסתרו כלל. עוד ניתן לקבוע, כפי שאף ציין הסנגור בהגינותו בדברי הסיכום שנשא, כי די למעשה בדברי הנאשם עצמו על מנת להרשיעו בעבירה של קבלת רכב גנוב, שהרי התעורר בליבו החשד כי המשאית שנמסרה לידי גנובה, והוא לא טרח למצות הבדיקה עד תום ולמעשה עצם את עיניו לאפשרות זו והתפתה לנהוג ברכב ולהעבירו לאחר תמורת תשלום.

אלא שהתביעה אינה מייחסת לנאשם עבירה של קבלת רכב גנוב גרידא אלא את ההתפרצות אליו וגניבתו, כמו גם את המעורבות המלאה בהתפרצות למחסן ובגניבת הרכוש מתוכן, התפרצות במהלכה נגנבה גם המשאית מהמחסן בתנובות. באשר לעבירות נוספות אלה, לא עלה בידי התביעה להביא ראיות ישירות המבססות מעורבותו של הנאשם במעשים, ועתירת התביעה להרשעה מבוססת למעשה במידה רבה על עצם העובדה כי ברשות הנאשם נתפסה המשאית הגנובה וכן חפצים נוספים דוגמת הפלייר ת/3 והמעיל ת/5, אשר נגנבו זמן קצר קודם לכן ממחסן החברה.

בכך נשענת התביעה על החזקה שבעובדה בדבר "סמיכות ההחזקה" או "החזקה התכופה", מכוחה רשאי בית המשפט לקבוע כי המחזיק ברכוש גנוב, בסמוך לאחר גניבתו, מעורב בביצוע הגניבה גופה. המחזיק יכול כמובן לספק הסבר המפריך את תוקפה של החזקה, אך בהיעדר הסבר אשר יש בו כדי לעורר ספק סביר, ובהיעדרה של תזה סבירה חלופית המעידה על כשרות ההחזקה, בכוחה של החזקה להביא להרשעה לא רק בעבירות של החזקת רכוש גנוב, אלא אף בעבירת הגניבה או ההתפרצות שקדמה לה.

עיון בפסיקה מגלה כי על בית המשפט להתייחס לשלוש שאלות מרכזיות. תחילה עליו לקבוע האם מדובר אכן בחזקה "תכופה" בעלת ערך ראיתי, בהתחשב בטיב החפץ ובלוחות הזמנים הרלבנטיים. לאחר מכן עליו לבחון האם עלה בידי הנאשם לספק הסבר סביר להחזקת הנכס, אשר מאיין את כוחה של החזקה. לבסוף, ככל שסבור בית המשפט כי החזקה שרירה וקיימת וכי הסבריו של הנאשם אינם יכולים לעמוד, עליו לקבוע האם בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שבפניו די בחזקה הנ"ל, ובראיות הנוספות שהובאו, כדי לבסס אחריותו של הנאשם לעבירת ההתפרצות והגניבה גופה, או שיש בהן כדי לקשור אותו ברמת הוודאות הנדרשת להרשעה בפלילים רק לעבירות חמורות פחות כגון קבלת נכס שהושג בפשע או בעוון.

במקרה שלפני עומדת לחובת הנאשם "החזקה התכופה" במלוא עוזה. גם אם תילקח בחשבון האפשרות הסבירה, אשר

אף תואמת את עדויות הבעלים ואת דו"ח הצפייה ת/14, לפיה החלו הפורצים את פעילותם במחסן בשעה מוקדמת יחסית ושהו בו במשך שעות רבות, הרי שלגבי מועד הפריצה למשאית וגניבתה קיימת אינדיקציה ברורה על גבי הטכוגרף, ממנו עולה כי המשאית הותנעה והחלה בנסיעה בשעה 5:45 לערך. כפי שעולה מדו"חות הפעולה של השוטרים אותר הנאשם כשהוא נוהג במשאית כשעה אחת בלבד לאחר מכן. יתרה מכך, המקום בו נצפה הנאשם נוהג במשאית מצוי בטווח של כשעת נסיעה אחת מאותו מחסן. לא זו אף זו, מכשיר הטכוגרף מעיד על כך שמדובר היה בנסיעה רצופה, אשר הייתה כרוכה במספר מצומצם ביותר של 3-4 עצירות לפרקי זמן מזעריים. הנה כי כן, מאז גניבת המשאית מהמחסן ועד לזיהויה בידי הנאשם חלף פרק זמן קצר ביותר, והנסיבות האובייקטיביות האופפות את אותה נסיעה אינן מותירות מקום של ממש לאפשרות כי מי שנהג ברכב ביציאתו מהמחסן לא היה זה שנהג בו בהמשך, דהיינו הנאשם.

גם הסבריו של הנאשם אינם משכנעים כלל ועיקר ואינם מעוררים ספק כלשהו באחריותו למעשים או בעוצמתה של החזקה שקמה לחובתו. כפי שתואר לעיל בהרחבה מסר הנאשם גרסאות שונות לחלוטין בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. כשהתבקש להסביר התנהלות זו בחר לתקוף את החוקר שגבה הודאותיו, על אף שאלה הוגשו בהסכמה וללא כל סייג, ולא הצליח לספק כל הסבר מניח את הדעת לשינויים הרבים שחלו בגרסתו, ואשר עליהם עמדה התובעת המלומדת בכישרון רב במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם. ראוי גם לציין כי מלכתחילה אף אחת מגרסאותיו של הנאשם אינה מעוררת אמון. אם נתייחס לדבריו במשטרה, לגבי המפגש האקראי על כביש 6, הרי שמעבר לאי ההתאמה לנתוני הטכוגרף, עצם הטענה כי גנב המשאית מסר אותה ללא תכנון מוקדם לאדם שאינו מוכר לו ואשר בו פגש באופן אקראי בעת שעצר בצד להטיל את מימיו, נדמית דמיונית, אם לא בדיונית. באופן דומה יש להתייחס גם לאפשרות כי בשעה 4:30 לפנות בוקר שוטט הנאשם בכפר באקה ונתקל בדרך מקרה באותו פורץ מתוחכם, אשר על אף תחכמו הרב לא תכנן מראש את אופן העברת המשאית לייעדה, ועל כן מסר אותה לידי הנאשם אשר אינו מוכר לו כלל.

יתרה מכך, כזכור, נתפסו ברשותו של הנאשם הפלייר ת/3 והמעיל ת/5, אשר מקורם ללא ספק בהתפרצות למחסן, כפי שעולה בבירור מעדות עדי ומשה בן יוסף. אמנם ב"כ הנאשם ניסה על ידי חקירת בעלי החברה להראות כי קיימת אפשרות, תיאורטית לפחות, לפיה נרכשו פריטים אלה על ידי הנאשם או מי ממכריו בהזדמנות קודמת וללא קשר להתפרצות, אך דומה כי אף הנאשם עצמו זנח אפשרות זו כשטען בעדותו כי קיבל את המעיל ממי שמסר לו את המשאית וכי הפלייר היה מאוכסן בתוך המעיל. מכל מקום, משקלם הראייתי של חפצים אלה אינו מבוטל כלל ועיקר, שכן הם קושרים קשר נסיבתי ישיר בין הנאשם לבין נוכחות בתוך המחסן ממנו נגנבו הפריטים, שהרי אילו רק היה מקבל לידיו את המשאית הגנובה, כשהסחורה הגנובה מאוחסנת בארגז הסגור שבחלקה האחורי, לא היו אמורים להימצא בידי פריטים מתוך הסחורה הגנובה.

הנאשם היה מודע היטב למשמעות ראייתית זו ועל כן ניסה במפגיע להרחיק את עצמו מפריטים אלה בכך שטען בהודעותיו במשטרה כי הלאדם כלל לא נתפס ברשותו וכי קיבל את המעיל מחברו ושותפו לעבודה בשם חסן בלוט. כאמור, בגרסתו החדשה בפני, הכחיש את עצם טענתו הראשונית שעבד באזור עפולה, הבהיר כי בדה מליבו את השם חסן בלוט וטען כי המעיל והפלייר נמסרו לו על ידי גנב המשאית האמיתי. כפי שהובהר, לא ניתן לתת כל אמון בטענותיו השונות ומשוללות ההיגיון של הנאשם, וניסיונו להרחיק עצמו מהפריטים הגנובים שנתפסו ברשותו רק מחזק התשתית הראייתית נגדו.

התוצאה הכוללת היא כי די בראיות הנסיבתיות שהוצגו, לנוכח גרסאותיו המופרכות והשקריות של הנאשם ובהעדר כל תזה חלופית סבירה התואמת את הראיות, כדי לבסס מעל לכל ספק סביר את אחריותו של הנאשם לא רק לנהיגה ברכב הגנוב, אלא גם לעבירות שקדמו לכך, דהיינו הפריצה למחסן, גניבת הסחורה הרבה מתוכו וגניבת המשאית עצמה באמצעות המפתחות שנמצאו במחסן. בהתחשב בכך שבמעשים אלו נטלו ככל הנראה חלק גם מעורבים אחרים, אשר לא נתפסו, בהחלט ייתכן כי לא היה זה הנאשם עצמו אשר ביצע את כל הפעולות המפורטות בכתב האישום, אך הראיות מבססות בבירור את זהותו של הנאשם כאחד האנשים אשר ביצעו בצוותא את מכלול המעשים, וככזה אחריותו לכלל המעשים אינה מוטלת בספק.

בשולי הדברים אציין כי לא התעלמתי מטענות הסנגור המלומד לגבי קיומם של מחדלי חקירה, אשר באו לידי ביטוי בעיקר בכך שלא הוצג, וייתכן שאף לא נבדק כלל, דבר קיומן של ראיות פורנזיות כגון טביעות אצבע במחסן או במשאית ובכך שהמשטרה לא דרשה מחברת איתוראן לקבל את תוואי הנסיעה של המשאית מרגע הגניבה ועד למעצרו של הנאשם. באשר למידע מחברת איתורן דומה כי אילו הייתה לו חשיבות כלשהי מנקודת מבטה של ההגנה, יכולה הייתה לעתור לקבלתו, ואם לא עשתה כן הרי שאין לה להלין אלא על עצמה. מכל מקום, כידוע, אין בעצם קיומם של מחדלים כאלה ואחרים כדי לחייב זיכוי של נאשם, ועוצמתם נמדדת תמיד אל מול התשתית הראייתית הקיימת. במקרה זה, כפי שהובהר, מבססות הראיות בבירור את אשמתו של הנאשם ואין במחדלים הנטענים כדי לשנות מתמונה זו.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, תוך שאני מבהיר כי מאחר ומדובר ברצף אחד של מעשים יורשע הנאשם רק בעבירה אחת של שהייה שלא כדין, על אף שעבירה זו מיוחסת לו בכתב האישום באופן נפרד לגבי כל אחד מהאישומים.

ניתנה היום, כ"ז אלול תשע"ד, 22 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים